

nemførelsen af en stor Reform, at naar den er gennemført, faar man Øje paa Manglerne; og saa kommer man ofte i Tanke om, at det, man har vedtaget, ikke svarer til de Forventninger, man havde stillet til Reformens Gennemførelse.

Det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) ankedede over, at Dommerne Lønninger var ansatte for højt. Det er jeg ikke enig med det ærede Medlem i. Naar vi skal gaa til en Reform af vor Retspleje, maa vi i Sammenhæng dermed lønne Dommerne saaledes, at de økonomisk staar uafhængig til alle Sider. Ellers kommer vi dertil, at vi neppe faar de dygtigste Jurister til Dommere, og det skulde vi jo dog gerne have. Er Dommerembederne mindre godt lønnede, bliver de dygtige Jurister Sagførere, og saa faar vi de mindre dygtige til Dommere, og det er Befolkningen ikke tjent med. Derfor maa vi finde os i de store Lønninger.

Efter den nye Retsreform vil det sikkert blive dyrere for Folk at føre Proces, end det har været før, og det vil ikke blive lettere for uformuende at vinde deres Ret, end det har været efter den gamle Ordning. Det er endda godt, at det ikke bliver, som det fra først af blev foreslaaet, da Retsreformen blev forelagt efter den store Proceskommissions Forslag, thi da var det saaledes, at Vidnerne for hele Jyllands Vedkommende skulde føres ved Landsretten i Viborg, og det vilde blive saa bekosteligt, at de, der ikke havde godt Raad, vilde faa meget stort Besvær med at faa deres Ret. Det ærede Medlem fra Silkeborg omtalte ogsaa det Forhold, som tidt har været nævnt her, og som mange anser for saare forkasteligt, at 1ste Herredsfuldmægtig har Lov til at have privat Praksis, skrive Dokumenter for Folk, o. s. v. Jeg ser ikke slet saa strengt paa det som mange andre. Det er i mange Tilfælde saaledes, at Folk med større Tryghed henvender sig til Fuldmægtigen paa Retskontoret end til en Sagfører. At dette paafører Sagførerne en Konkurrence mener jeg i og for sig ikke er af det onde.

Jeg vil slutte disse Bemærkninger med at sige, at det er min Overbevisning, som jeg har faaet bestyrket ved at være Medlem af Udvalget de foregaaende Aar, at hvis man virkelig ønsker at faa denne nye Ordning af Rettens Pleje gennemført, burde man holde sig til den vedtagne Lov, den Lov, der gentagende har været vedtaget her i Rigsdagen. Det er min Overbevisning, at det ellers ikke vil lykkes at

faa Reformen gennemført i Aar og neppe heller det næste Aar. Derfor vil jeg anse det for heldigt, om der under de kommende Udvalgsforhandlinger kunde opnaas en Overenskomst mellem Udvalget og Ministeren om at gennemføre den vedtagne Lov. Det udelukker ikke, at de Forbedringer, man ønsker, kan føjes til Loven ad Aare, naar den er traadt i Virksomhed; og man ser, hvordan den i det hele virker.

Niels Petersen: Jeg skal ikke bidrage til at forlænge denne Forhandling i høj Grad, da jeg ganske kan slutte mig til de Udtalelser, der er fremkommet fra mit Partis Ordfører. Der er blot et enkelt Punkt, jeg kunde ønske allerede under første Behandling at fæste Opmærksomheden paa, og det er den Maade, hvorpaa Nævninger ifølge Lov om Rettens Pleje § 73 udtages i København. Det hedder i § 73: „Kommunalbestyrelserne — i København den samlede Kommunalbestyrelse ved et Udvalg af 8 Medlemmer, af hvilke efter Forholdstal 4 vælges af Magistraten og 4 af Borgerrepræsentanterne“ o. s. v. Ved denne Bestemmelse har man med Hensyn til Valg af Nævninger stillet Magistraten, der faktisk fungerer som Københavns Rådning, paa lige Fod med Borgerrepræsentationen, og det anser jeg for uheldigt. Jeg haaber, man under Forhandlingerne vil komme ind paa en anden og mere hensigtssvarende Ordning. Københavns kommunale Styre er forældet og i mange Retninger udemokratisk, og alt, hvad der kunde tyde paa, at man accepterede denne Ordning, betragtede den som en Ordning, der kunde gælde i en længere Fremtid, vil være uheldigt. Jeg haaber derfor, at man under den Udvalgsbehandling, som utvivlsomt vil følge, vil have Opmærksomheden henvendt paa en bedre Ordning af dette Forhold.

Mens jeg har Ordet, vil jeg tillade mig kort at dvæle ved et andet Emne, nemlig Spørgsmaalet om Gennemførelse af Offentlighedsprincippet. Jeg er, i Modsetning til det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger), som i Gaar udtalte sig derom, af den Anskuelse, at man vanskeligt kan overvurdere den Betydning, som Pressen har og maa have ved Offentlighedsprincippet fulde Gennemførelse. Det ærede Medlem fra Frederiksberg udtalte, at vi har overfor: „Retsplejens uheldige Udøvelses Skyld Interesse i, at Bladene saa lidt som muligt griber en Sag og laver Sensation ud af den. Ja,